

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

MAHLAS

İki Aylık Kùltür Edebiyat Dergisi

Sayı 15 / Kasım - Aralık 2017

İMTİYAZ SAHİBİ

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi
Adına Okul Müdürü
Mahmut Yelek

TETKİK EDEN

Ragıp Küçüker
Süleyman Ocakçı

EDİTÖR

Mehmet Fatih Tiftik

YAZAR-ŞAİR

EDWARD - M. Said Akça
HIÇKİMSE - Y. Furkan Denizler
FELLAH - İsmail İkbâl Ekici
ÂKİF - M. Akif Sinan
DİRİLİŞERİ - Mehmet Fatih Tiftik
YÂRE - Mustafa Eray Karabulut
MERDÜMGİRİZ - C. Mehmed Akif Balcı
YAĞMUR - Safi Öztürk
MAVİ - Bedirhan Bayram
FISILTI - Ahmet Sinan Demirci
MANSÛR - Ömer Faruk Büyükarşlan
EMİRZÂDE - Muhammed Tuğlu
ASLANBEG - Ali Sait Terzi
OD - Emre Karabulut
HALDUN - M. Halit Yürük
TESLİM-İ RUMÎ - Ömer Faruk Büyükarşlan
FISILTI - Ahmet Sinan Demirci
ÂSİF - Muhamed Bilal Koşar
HARFENDAZ - Hanifi Burak Gürci
NEDİM - Nedim Baki Dinleyici

dergimahlas@gmail.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Editörden

Güneş iyice hasret bıraktı. Mevsim kendini yavaş yavaş soğuşa teslim ediyor. Umutlarımız da onunla birlikte...

Yeni sayıyı çıkarken arkamızda bıraktığımız günlerin pişmanlıkları ve sevinçleri geçiyor gözümüzün önünden sonbaharda ölü yaprakların uçtuğu gibi.

Güneş her gün doğmaya devam edecek yepyeni umutlar ile birlikte. Bu sayıda biz de yüklendiğimiz umutlarla işledik kelimelerimizi satırlara. Yeni umutlara yelken açarken hep beraber O'nun rotasında kalmak duasıyla...

İçerik

Mezar Taşı	06
İki Çocuk ve Dolunaya Ağlayan Adam	11
Medeniyetler Heykeli Üzerine	15
İhanet	16
Çiçek	18
İslam ve Biz	19
Necis	22
Selamet ve Tehlike	24
Gece II	26
Bukalemun ve Züppe	30
Işığa methiye	32
Yok Olmaya Son Nefes	34
Şiir	35
Hasret Vaktidir	36
Şiir	38
Şiir	39
Şiir	40
Şiir	41
Üç ayrılmaz yol arkadaşı	42
Şiir	43
Şiir	44
Kendimlé Münâdeme	46
Şiir	47

MEZAR TAŞI

Trenin sarsıntısıyla uyandım. Gözlerimi açtığımda etraf karanlıktı. Bir vakit sonra tünelden çıktık. Aydınlık gözlerimi kamaştırırken etrafa bir bakış attım. Beşköprü'ye gelmiştik, sıradaki durakta inip köyüme gidecektim. Tren yavaşlarken mezarlıktaki bayrağı gördüm, biraz sonra da tren durdu ve indim.

Köyün girişindeki en yüksek tepeye kurulmuştu mezarlık. İçeri girdim, dedemin ve diğer büyüklerimin ruhlarına birer dua okuyup tırmanmaya devam ettim. En tepede gri dallarıyla Haram Kiraz uzanıyordu. Yeşil yapraklarının arasındaki kıpkırmızı kirazların hiçbirine dokunulmamış. Mezarlıktaki tek meyve ağacı. Haramlığı da ondan zaten, mezarlıkta yetişen meyve yenilir mi hiç? Kirazların kırmızısı ölülerin kanından alınmış gibi yasak ve yenilmez Haram

Kiraz'ın meyvesi. Ağacın gölgesine geçip köyümü seyretmeye başladım. Görmeyeli beş yıldan fazla zaman olmuştu ama çok değişen bir şey yok gibiydi. Karşı tepede yine bizim bayrağımızın gölgesinde bekleyen Gavur Mezarlığı ağaçsız, kuru ve bakımsız bir şekilde duruyordu. İki tepenin arasında Akmandere vardı ama etrafındaki ağaçlardan göremiyordum. Köy derenin etrafına kurulmuştu, adına akmayan dere demişlerdi ama köye ne kadar sel geldiyse bu dereden gelmişti. Bulduğum tepenin dibindeki yolu takip edince önce Yediçeşme, daha sonra da köyümün minaresiz camisi görünüyordu. Daha uzak bir tepede Akgöl parılıyordu. Ama bir tuhafılık vardı, Akgölün etrafında otlayan koyunlardan, sığırlardan eser yoktu.

Tepeden inip babamın evine doğru yürümeye başladım.

Babamın evi derenin yukarı-sındaki düzlükteydi. Tek katlı evi gördüğümde babamın atının orada olmadığını gördüm.

Kapıyı tıklattım, bir vakit sonra yaşlı anacığım kapıyı açtı ve aradan geçen senelerin hasretiyle beni kucaklayıp içeri buyur etti. Zayıflamış, elinin yüzünün rengi gitmişti ama ona bir şey söylemedim. Odaya geçtiğimde babamı sedirde oturur vaziyette buldum. Oda-da eşya olarak yerde bir halı, duvarda bir keçi postu ve postun üzerine asılı büyük dedem Sakıp Efendi'den kalma kılıç Covhar'dan başka eşya kalmamıştı.

Babam beni görünce yerinden kimildamadı. Yüzünde bir mutluluk ifadesi de görmedim. Sadece elini öpmeme izin verdi. O da zayıflamıştı. Babama köyün hâlinden bahsetmeye başlayınca sözümü aniden kesti "Senin o çok sevdiğin, uğuruna köyünü terk edip şehre gittiğin devlet bizi bu hâle getirdi. Jandarma vergi vergi diyerek elimizde ne varsa silah zoruyla aldı götürdü. Şimdi köylü karnını zor doyurur oldu. İki seneye vergi ödeyecek kimse de kalmaz." dedi. Halbuki ben şehre cebimi biraz doldurup, ana babama yardım etmek için gitmiştim.

İyice de dolmuştu cebim ama ben bunları söyleyemeden babam "Burada misafirsin. Üç gün kalırsın evimde, sonra çeker gidersin." dedi. Babama kendimi nasıl affettireceğimi dahi sormadım.

Daha sonra gece vakti annem odama gelip babamın tavrı için özür diledi. Yaşadıkları zorluktan dolayı iyice sinirli bir adam olduğunu anlattı. Kendimi nasıl affettireceğimi sorduğumda babamın en çok istediği şeyin köye suyun gelmesi olduğunu söyledi. Ayrıca bu vergi meselesinin de uydurma olduğunu, jandarmanın başındaki çavuşun vergi bahanesiyle milletin malını yediğini anlattı. Anama iki meseleyi de zamanla halledeceği-me yemin verdim.

Sabah namazında babama bir not bırakıp evden ayrıldım. Babam okuma bilmez ama okutacak birini bulurdu. Doğruca Değirmendere'ye gittim. Cennetten bir parça gibiydi. Kenarda akan dere tertemiz parıldıyordu. Üzerinde bir değirmen kuruluydu. Kuraklık zamanı Dayı yaptırmıştı değirmeni. Derenin etrafında her tarafa ekin ekilmişti, yeni yeni olgunlaşan başakların kimi sarı kimi yeşil rüzgarda dalgalanırken. Yukarda Beşköprü

iki tepenin arasından geçiyordu. Tarla sahipleri tarlalarını satmamış, buraya köprü yaptırıp treni oradan geçirmişlerdi. Tarlalar uzanırken aralardaki ufak tefek ahşap kulübelerde çiftçiler kalıyordu. Buraya tarlalarda çalışan gençleri almak için gelmişim. Çoğuyla uzunca vakit dostluk etmişim. Seslenince birer ikişer gelip kucakladılar. Biraz hoşbeşten sonra gençlere durumu anlattım ve on tanesinin benimle ilçeye gelmesini istedim. İriyarı olanlarından on tanesini yanıma alıp ilçeye indim. Yolda sohbet ederken köylülerden bazılarının vergilerden kurtulmak için çetecilik yaptığını da öğrendim. Gençleri terziye soktum. Hepsinin ölçüsünü aldırtıp en kısa zamanda birer kara palto ve fötr şapka dikilmesini istedim. Kapora

parasını bırakıp çıktık. Gençler ne olduğunu anlamamıştı, sordular ne olduğunu ben de jandarmanın yaptığı, bu işi bitireceğimizi, bir planım olduğunu söyledim. Evlerinde silah, tüfek ne varsa yakın zamanda ihtiyaç olacağını, hazır etmelerini söyledim.

Aradan birkaç hafta zaman geçti. Çetecilerin yerini öğrendim. Bu sırada gençlerin pantoları da hazır olmuştu. Hepsine giydirip şöyle bir baktım. Omuzlarındaki tüfeklerle korkutucu gözüküyorlardı. Gece vakti gençleri de yanıma alıp çetecilerin mekânına gittim. Yüksek bir tepenin başında ağaçlık bir araziye kurulmuşlardı. Genişçe bir ahşap kulübenin camından içerideki ateşin ışığı süzülüyordu.

O sırada çetecilerden biri karşımıza çıktı, silahını bize

doğrultarak kim olduğumuzu, burada ne aradığımızı sordu. Ben de başlarında kim varsa onu çağırmasını, hem onların hem de bizim yararımıza olacak bir iş konuşacağımızı söyledim. Kulübeye buyur ettiler, ama gençleri içeri almadılar. İçeri girdim başlarındaki adam komşu köyümüzden tanıdık bir simaydı ama çıkaramadım kim olduğunu. Ne istediğimi sordu. Ben de çavuşun yaptıklarını anlattım ve bu işi çözmek için yardımı gerektiğini söyledim. Çavuşun aldığında onda biri karşılığında bize yardım etmeye ikna ettim. Kolay yoldan kazanacağını öğrenince o da sevindi. Adamları köy yolunda nöbet tutacak, çavuşun kamyonu gelince önünü kesecek, köye girmesini engelleyeceklerdi. Bunu neden bizim köylülerin yapmadığını sorunca bizimkilerin çavuşu devletin emrinde çalışıyor zannettiklerini ve silah çekmeyi de devlete baş kaldırmak olarak gördüklerini söyledim. Kısmen doğrudu, babam haricinde çok az insan bu işlere bu denli tepki veriyordu, onlar da yaşlılardı.

Hasat zamanını beklemeğe başladık. Ben geçen bu zamanda Gavur Mezarlığı'nın yanına ufak bir kulübe yapıp

içine yerleştim. Köy yolunu gören bir mevkideydi, Gavur Mezarlığı'na da kimse uğramadığı için rahat ediyordum, çok fazla dikkat de çekmiyordum.

Hasat zamanı bir sabah dışarıyı seyrederken çavuşun kamyonunun yaklaştığını gördüm. Bir anda çeteciler etrafını sardı. Kimsenin kamyonu inmesine fırsat vermediler. Kasadaki askerler silahlarına tam sarılmıştı ki korkak çavuş adamlarına geri dönün emri verdi. Kamyonu çevirip çekip gittiler. Daha sonraki üç gün aynı şey tekrarlandı. Sonunda çavuş köye gelmeyi bıraktı.

Gençlerle birlikte hasattan çetecilerin payını alıp teslim ettim ve önümüzdeki senelerde buna devam ederlerse köyün zenginleşeceğini ve daha fazlasını alacaklarını söyledim.

Böylece aradan iki yıl geçti. Az yemeye alışan köylünün eli iyice bollaşmıştı. Köylülerle konuştum, evlere su getirtelim dedim. Şehirden adam getirttik. Birkaç ayda köydeki her evden su akar oldu. Ben de babamın karşısına çıktım yaptıklarımı bir bir anlattım. Şimdiye kadar hep çetecilerin işiymiş gibi biliyordu olayları köylü. Babam benim yaptığımı öğrenince beni bağına bastı,

ilk geldiğim zaman söylediklerinden özür diledi ve Sakıp Efendi'nin kılıcı Covhar'ı bana hediye etti. Zamanla yaptıklarım köylünün içinde yayıldı. İnsanlar beni kahraman olarak görmeye başlamışlardı.

Bir gece, kulübemin önüne bir aracın yaklaşma sesiyle uyandım. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda farların ışığı gözlerimi alıyordu ama çavuşun geldiğini anlamıştım. Adamları bir anda üzerime çullanıp beni dövmeye başladılar. Biraz sonra çavuş durmalarını söylediğinde elim yüzüm kan içindeydi. Yakamdan tutup beni kaldırdı "Üç beş çetecinin seni devletin elinden kurtaracağını mı sandın?" dedi. Alçak herif kendini hâlâ devlet olarak tanıtmaktan geri durmuyordu. Tam bunu yüzüne söyleyecekken yüzüme bir yumruk yedim. Çavuş "O çetecilere güvenmekle hata ettin, senden daha iyi bir teklif yaptığımızda hemen kabul ettiler." dedi. Beni biraz daha dövdüler ve kamyonu attılar. Yarı baygın bir halde giderken çetecilerin kulübesini fark ettim. Askerler kamyonu indiler. O sırada çeteciler de kulübenin önüne dizilmişlerdi. İki asker kollarımdan tutup beni yere atarken çavuş seslendi. "Al

bu ilk ödemen İlyas Ağa!" Çetecilerin başındaki adam ileri çıkıp ayağıyla beni dürttü, bir iki tekme attıktan sonra çavuşa anlaştık dedi ve elini uzattı. Çavuş bir eliyle adamın elini sıktığı sırada diğer eliyle kafasına silahımı dayadı "Adamlarına söyle, içerde neyin varsa buraya getirsin. Siz devletten vergi alacağınızı mı sandınız adi herifler? Çabuk olun, yoksa dağıtırım İlyas Efendi'nin başını." dedi. İlyas adamlarına emir verdi, adamları koşarak malları getirmeye giderken çavuşun adamları bir anda ateş etmeye başlayarak hepsini öldürdüler. Çavuş, İlyas'ın kafasına sıktıktan sonra bana döndü "Sen benim iznim olmadan burada iş yapabileceğini mi sandın?" dedi ve beni de öldürdü. Cesedimi köy yoluna atıp yollarına devam ettiler. Sonraki gün cenaze namazında bütün köylü hazırda bekliyordu. Mezar taşıma "Köyü için canından oldu. Allah ondan razı olsun." yazdılar.

YAĞMUR

İki Çocuk ve Dolunaya Ağlayan Adam

Süleyman Amca'nın lokantasının avlu duvarında iki çocuk: Leyla ve ben... Dün mezbaha kesim günüydü, mahşer gibiydi bu meydan: gürültü, karmaşa, heyecan, korku, telaş, hırs... Bugün kesim olmadığı için ses seda uykuda, bugün mahşer arefesi: Sabahtan beri bu iki çocuktan başka ne in var ne cin ortalıkta, gün boyu neredeyse bomboş sokaklar, sağda solda görünüp kaybolan birkaç kedi köpek, miskin miskin oturan birkaç çocuk, belki bir iki kadın...

Oyun oynuyoruz: Sağdan gelen arabalar benim, soldan gelenler senin...

Ne kadar zamandır bekliyoruz, ne buradan gelen var ne oradan... Nihayet sağdan yaklaşmakta olan bir kamyon görünüyor. Bu, yabancı olmamız bir kamyon... Kasası hayvan kemiği dolu... Kemikleri sabun fabrikasına taşıdığı söylenen, kasası dört bir yanından patlayacakmış gibi gerilmiş, homurdana homurdana, ağır ağır ilerleyen bir garip hayvana benzeyen kamyon Arnavut kaldırım caddede sarsıla

sarsıla yaklaşıyor...

Bu kamyon benim rüyama girdiğinde kaç yaşındaydım, bilmiyorum: Arkasına takılmaya çalışırken elim kaymış ve tekerleğinin altına düşmüştüm, gerisini hatırlamıyorum. Benim başımın ön kısmı sivri, arka tarafı üçgen gibi yanlara doğru genişliyor ya bu hep kafama takılıp dururdu, ablama sormuştum, o arabanın tekerleği altında ezildiği için mi benim başım böyle diye...

Kemik yüklü araç önümüzden geçerken yaşlı şoför bize donuk gözlerle baktı ve miskin miskin yoluna devam etti...

Yeniden, zamana sükunet hâkim oldu.

Leyla ayaklarını sallayıp duruyor, ben bir-sıfır öndeyim ya mutluyum, yere bakan yüzüne bakıyorum Leyla'nın gülerek, belki de sırtarak... Biraz sonra bir at arabası çıkıp geliyor sol taraftan, Leyla'nın gözleri parlıyor...

"Hayır, sayılmaz!" diyorum, o itiraz ediyor. "Bu da bir araba!"

"Hani, motoru nerede?"

"Adı ne, bunun?"

"At arabası..."

“Hani araba değildi?”

Cevap veremeyince “Ya, gördün mü?” diye gülüyor anlamlı anlamlı... “Aslında sayılmaz ama öyle olsun, beraberlik olsun...” diyorum bir lütuf sunmuş gibi altta kalmamaya çalışarak...

Adam yanımızdan geçerken bir yandan bize bakıyor, bir yandan da bağırmağa devam ediyordu. “Çengelköy hıyarı bunlar, Çengelköy!..”

Bazen de Alibeyköy mısırı taşırdı bu at arabaları... Aslında bizim bildiğimiz diğer at arabalarına hiç benzemiyorlardı. Dört tekerleğin üstünde uzun uzun sııkları birbirine, birkaç metre daha ileriye uzattıkları daha kalınca iki sırığa da atları bağlamışlardı. Upuzun arka kısımlarındaki sııklar arasına serdikleri nesnelere üzerine yaydıkları otlardan yataklar yapmışlar ve üstlerine de salatalıkları doldurmuşlardı. Adam bağıra bağıra önümüzden geçerken bazı çocukların yaptığı gibi arkasından uzanan sııklara takılmayı beceremediğimiz için ben de büyüklerimizden duyduğum gibi bağurdım arkasından “Yürü, at arabası!..”

Adam dizginlere asılır gibi yapınca ben hemen duvardan atlayıp kaçmaya yeltendim ama durmayı yola devam edince kaçmaktan vazgeçtim ama Leyla'nın gülererek bana baktığını fark edince “Tabi yakalayamayacağını bildiği için durmadı!” diye gururla göğsümü kabarttım.

“Hadi otur da diğer arabaları bekleyelim.” davetiyle yerime geç-

tim...

Korna sesiyle sağ tarafımıza baktık. Bu Modri'nin korna sesiydi... Göğsüne bir direksiyon saplı olduğu için mi yoksa gururdan mı bilmiyorduk ama daima göğsü kabarık vaziyette, elleri direksiyonda, korna çala çala yolun kenarından yol alırdı Modri... Mahalleliden; geçirdiği bir trafik kazasında direksiyonun zavallının göğsüne saplandığını, oradan çıkaramadıkları için öylece kaldığını ve aklını kaybeden zavallının kendini araba zannettiğini dinlemiştik.

Yaklaşınca “İkiye bir dedim!” sevinçle, “Nasıl yanı!” diye devam etti Leyla şaşkınlıkla...

“İşte bu da bir araba... Seninkisi at arabasıydı, bu da insan arabası!..”

“Olur mu ya bu bizim bildiğimiz Modri Amca!”

“Modri Amca!.. Modri Amca!..” diye bağırınca duraklar gibi oldu, bize bakmasını beklemeden sordum hemen:

“Modri Amca sen araba değil misin?”

Modri amca rahat duyabileceğimiz şekilde motor sesi taklidi yaptıktan sonra korna çalarak yürüdü gitti.

“Gördün mü ya?” dedim Leyla'ya...

“Sen hep böyle yapıyorsun!” diye kızdı Leyla; ama verecek yanıt bulamadı. “Tamam o zaman beklemeye devam edelim!” dedi... Yine oturduğumuz duvarda ayaklarını seyrederek sallamaya başlamıştı, ben yine sırtıyordum...

Uzun süre ne sağdan ne soldan herhangi bir varlık girmedi manzaramıza... Ben de galibiyetimin sevincini yitirmiş, sıkılmaya başlamıştım... Hava kararmak üzereydi...

Sol taraftan elinde mıknaş bağlı ip bulunan Elektrikçi Memet'nin geldiğini gördüm... Arnavut kaldırım caddede mıknaşını bir köpek dolaştırır gibi arkasından hep sürükleyip dururdu, caddenin çukurlarında birikmiş suların içlerine daldıra daldıra yürürdü... O mıknaşla yerlerden bir şeyler topladığını bilirdik ama bozuk para mı başka bir şey mi arardı bilemezdik ve merakla, adamı gözden uzaklaşınca kadar oltasına bir şeylerin takılıp takılmadığını görebilmek için seyrederdik, yine öylece adam gelinceye kadar hiç konuşmadan ikimiz de seyre dalmıştık... Adam bu sefer ses vermeden geçmedi, "N'aber çocuklar, n'apıyorsunun böyle burada!" deyince ikimiz birden "Hiiç!.." diye yanıtlayıp kalmıştık, adam da sanki bizimle hiç konuşmamış gibi, yine mıknaşla avlana avlana yoluna devam etti, biz de arkasından gözden kayboluncaya kadar onu izledik...

O, gözden kaybolunca yanımıza kadar yaklaşmış başka garip bir adamı fark ettik...

Adam bir yandan yolun ortasından bir sağa bir sola doğru yürümeye çalışıyor bir yandan da daima gözü göğe doğru olduğu hâlde ağlıyordu:

"Dolunay batıyor!.. Dolunay batı-

yor!..."

Hava tamamen kararmadığı hâlde gökyüzünde bir gümüş delik gibi dolunayın belirmediğini ancak o zaman fark edebildim... Dolunay çok güzel görünüyordu ama adam dolunay batıyor diye ağlıyordu. Leyla gülmeye başladı, ben bir garip olmuştum... Evet ben de güldüm Leyla gülünce ama içimdeki tuhafılık da iyice çöküp kalmıştı...

Adam önümüzden geçmiş, uzaklaşmış, artık sesi duyulmaz olmuştu ama bir türlü içimden geçip gitmiyordu...

Adam gözden kayboldu, hava karardı, Leyla evine gitti ama ben hâlâ orada öylece bekliyorum ve hâlâ içimdeki o adam bir yerlere gidip duruyor ama içimden geçip gidemiyor, ben de gidemiyorum... Abim geldi, "Hadişene oğlum, ne diye hâlâ sokaktasın, yemek vakti geldi, evde herkes seni bekliyor!" deyinceye kadar yerimden hiç kıvıldamadım.

Bir gün sonra komşumuzun televizyonunda karşılaştım dolunaya ağlayan adamlarla... Bizim önümüzden geçtikten sonra bir muhabire yakalanmıştı. Muhabire, adının Mustafa Kemal olduğunu söylüyordu, muhabir de "Mustafa Kemal niçin ağlıyor?" spot cümlesiyle haberi sunuyordu. Bir delinin garip hâli diye yapılan bu haberi herkes bir delinin garip hâli diye izliyordu.

Aradan yıllar geçti, herkes dolunaya bakıp bakıp ağlayan bu garip adamı unuttu ama ben unuttumadım. Bazen ruhumun uzak

bir köşesinden aniden çıkıp geliyor, dolunaya bakıp bakıp ağlıyor...

Bu deli, kimsenin göremediğini görüyor olmalı ki kimsenin hissedemediğini hissediyor diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Dolunayla dünya arasında oluşan çekim gücüne yakalanan ruhu gerildikçe dolunayın kendi ruhunda boğulan bir canlı gibi can çekiştiğini hissediyor olmalı... O bunu hissedemiyorsa da ben bu duygudan kurtaramıyorum kendimi. Sanki, içinde yaşadığımız dünyanın etrafında dolanıp dururken geceleri simsiyah elbiselerinden soyunarak güneşin gümüş aynasında kendi güzelliğini sergilerken seyrettiğimiz dolunayın aslında içimizdeki denize düşüp boğulmuş cesedinin gök aynasına yansıdığını görüyor ve buna ağlıyor gibiydik o ve ben. Uzun yıllar bu hisle yaşadım ve bunu şairlerle delilerin aslında birbirlerine benzediğine yordum ama yanılmışım. Bu deli hepimizden akılıydı ve hepimizden uzak görüşlü. O aslında sadece bir hayale, bir duyguya, bir sanrıya kaptırılmış değildi kendini; bizim göremediğimiz korkunç gerçeği görüyordu.

Ben de bunu ancak bütün ölüleri kendi ölümüm kadar içimde yaşatacak olgunluğa ulaştığım âhir ömrümde fark edebildim ne yazık ki! O, uzak ülkelerin sahillerinde gel-git nedeniyle çekilen sulara yetişemeyen canlılara, bütün sevdiklerini alıp götüren son dalgalara tutunamayan ölülere

ağlıyordu...

Yıllardır sarp dağların arasında ömür boyu hapse mahkûm edilmiş bir tutuklu olduğum için hangi sahilde hangi canların yasının tutulduğunu göremiyorum ama dağların ardından yükselen her dolunayın birçok ölünün hatırasını ve yasını taşıdığını biliyorum, bildiğim için dolunay batıyor diye için için ağlıyorum.

Size garip gelecek ama benimle birlikte dolunayın da ağladığını ruhumun en sıcak yerine damlayan gözyaşlarından anlıyorum.

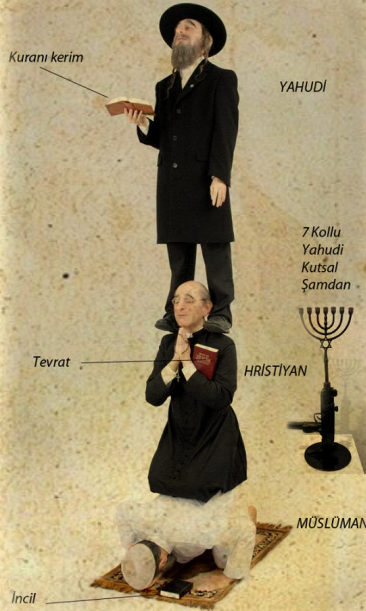
İşte bu yüzden size göre durup dururken, hiç neden yokken, birdenbire titriyorum, gözlerim buğulanıyor... Yüzüme şaşkın şaşkın bakanlar, cesaret edip ne olduğunu sorsalardı, benim kesinlikle delirdiğime yoracakları sorularımı ardı ardına soracaktım:

“Dolunayın taşıdığı ölüler, kumsalda gezen yumuşak tenlerinize değmiyor mu?”

“Kumdan kaleler yapan çocuklarınızın ölülerin mezarlarını kazdıklarını nasıl fark etmiyorsunuz?”

“... ”

KULABERİ

EUGENIO MERİNO'NUN BU HEYKELİNİ NİYE BAŞKENTLERİMİZE DİKMELİYİZ?

Yahudi muhayyilesi yeryüzü cenneti krallığı üzerinde şekilleniyordu ve bu onları yeryüzünün lanetlileri yapmaya yetiyordu: Ya hep ya hiç/Ya ölüm ya kalım.

Hristiyan muhayyilesi hayatı, gökyüzü cennetine doğru iç yolculuk serüveni olarak görüyordu ve bu da onları yeryüzü miskinleri yapmaya yetiyordu.

Müslümanlar gökyüzü cennetinin benzerinin yeryüzünde kurulacağı muhayyilesini gerçeğe dönüştürmeyi başarmışlardı ki ne olduysa işte ondan sonra oldu:

Hristiyanlar, İslam'ı keşfedip müslümanlaşmadan yani Yahudileşerek yeryüzü krallığını elde ettiler.

Müslümanlar, yeryüzü cennetini kaybedince gökyüzü cenneti hayaliyle Hristiyanlaştılar.

Yahudiler ise İslam'ı keşfettikten sonra yeryüzü krallığını kurdular ve insanlığa hâkim oldular. Kurdukları krallığın sonsuz olmadığını bildikleri için çok korkuyorlar; müslümanlar İslam'ı keşfederse kralıklarını kaybedecekler ve yine onlar yeryüzünün lanetlileri olarak dört bir yana savrulacaklar.

İşte bu gerçeği özetleyen/sembolize eden medeniyetler ittifakı heykelini bütün İslam ülkelerinin başkentlerine dikmeliyiz ki silkinip kendimize gelmemiz için bizi her gün uyarsın/uyandırsın.

KULABERİ

İHANET

Bölüm 1 (NEDEN?)

Genç adam kemerini çektişirerek odaya girdi. Islak ellerini üstüne sürüp tekli koltuğa oturdu. Yaşlı olan hemen yanındakinde yarı uyuklar vaziyetteydi. O girince biraz doğruldu. Eli sehpanın üzerine gitti. Paketi bulamayınca gencin yanındaki telefonu aldı. Koca parmağıyla bastığı üç beş tuşun neticesinde saatin 11'e geldiğini gördü. Az daha doğrulup ayağa kalktı. Ortada eli kolu bağlı oturan adama iki tokat asıldı. Bugün bilmem kaçındıydı bu. Dağılmış takımelbisesi ve kocaman göbeği, bağlanmış olduğu ufak tahta sandalyeyle birlikte yere yığıldı. Adam sehpa-yaya yöneldi. Elleri titriyordu. Ufka uzanan yola baktı. Sonra kafasını yukarı cevirdi. Gökyüzünü yarıp giden ağaçlara baktı. Gençliğinde de gelirdi buraya. Dostlarıyla...Hiç bitmeyecek sandıkları arkadaşlıklarıyla... Sonra onlara anlattığı hayalleri geldi gözü önüne. Ne de idealist bir gençti. Davası uğrunda uğraşmak, yıpranmak, hatta can vermek... Genç olan adama yaklaştı. Eğildi .. İki damla yaş döküldü adamın gömleğine. Sonra baktı. Gözleri-

ni açmıştı. Gözyaşı gitmiş yerini kin dolu bir gülümseme almıştı. Ama öyle normal bir gülümseme değil. Zoraki... Belki bazı şeyleri örtüyordu bu gülümseme. Acılarını... Kinini... Çocukluğunu... Adamı bir hışımla kaldırdı. Yıllardır bu anı bekliyordu. Gözlerine bakıp öyle şeyler haykır-mak istiyordu ki... Onun yerine adamın sağ gözüne bir yumruk çaktı. Sonra üstüne çullanıp boğazına yapıştı. Gözbebekleri büyümüşü. Bağırırken küçük dilinin hareketi dahi belli oluyordu. Yaşlı olan onu göğsünden kavrayıp geri attı. Genç yere kapaklanmıştı. Sinirden olsa gerek olduğu yerden kalkamadı da. Uğraştı.. Evet kalkıp bir yumruk daha atmak istiyordu. Sonra bir tane daha. Ama yapamıyordu.. Yaşlı adam gençten daha nazikti. Şimdilik.. Tıslaya tıslıya üç seferde kaldırdı şişman adamı. Onun gözlerinde de kin ve nefret vardı elbet. Olmasa ne işi vardı ki bu adamla. Ama bu farklıydı. Tiksinti mi? Acıma mı? Gözleri buğuladı... Belki bir anı geldi gözü önüne. Bir an.. belki uzun yıllar..

Boş bir sessizlik hâkim oldu loş

odaya.. Kapı eşiğinin üstündeki ufak boşluktan gelen cılız rüzgâr, tavana asılmış tek ampulün hareketinin müsebbibi olmalıydı. Gidip gelen ampule istemsizce bakıyordu. Her tarafı ağrıyordu. Kafasını yavaşça eğdiğinde gömleğine damlamış kan lekelerini gördü. Ürkmüştü. Cılız bir sesle "Derdiniz paraysa.." cümlesini tamamlayamadan ağzının ortasına yumruğu yemişti. bu seferki yere düşürmedi ama ağzından çıkan salyalı kan onun yerini kapmıştı. Bu sefer daha yüksek sesle " Siz nasıl olur da bir milletvekiline böyle davranırsınız. Siz kimsiniz ha? Nasıl böyle bir şeye kalkışsınız? Yanınıza bırakırlar mı sanıyorsunuz?" bir yumruk daha yemişti. Daha sert ve kin dolu. Genç adamın gözleri işte şimdi kin ve nefretle bakıyordu. "Vekilsin ha!" nereye vuracağını bilememişti. Kafasını ellerinin arasına aldı. Sonra gözü hâlen yerden kalkmamış gence döndü. Kafası iki dizinin arasında

ağlıyordu. Sessizce ağlıyordu. Yanına çömeldi ve onu sıkıca kavradı. Birkaç dakika böylece kaldılar. Gencin ağlaması durduktan sonra yavaşça doğruldu ve elini yaşlı adama doğru bir şey istemişçesine uzattı. Yaşlı adam doğruldu ve "Emin misin? Dilersen ben yapabilirim." dedi . Ama çocuk karalıydı. Elini çekmenin aksine daha da çok uzattı adama. O da ağırca elini arkaya götürüp beli ile kemeri arasına sıkıştırdığı silahı çıkarıp gencin eline verdi. Genç adama yaklaştı. Adam çok korkmuştu. Adeta gence yalvarıyordu. Ama genç çok kararlıydı. Silahın soğuk namlusunu adamın sıcaçık taze yarasına dayanmıştı bir kere . Adam soruyordu "NEDEN?"

YARE

ÇİÇEK

Yaşlı adam bugün de amaçsızca uyandı. Emekliliğinin üçüncü yılında yine üç senedir yaptığı gibi uyanır uyanmaz çiçeklerini suladı. Gerçekten onları her şeyden çok seviyordu. Hepsine isimler vermiş, onlarla ilgilenmeyi kendine vazife tayin etmişti. Hepsini teker teker suladıktan sonra kapının önündeki gazetesini aldı ve içeri geçti. Bir yandan kahvaltıyı hazırlarken bir yandan sadece kendiyile aynı fikirde olan yazarların yazılarından oluşan gazete-yi okuyup mutlu oluyordu.

Kahvaltısını hazırlayıp yirmi altı yıldır yalnız kahvaltı yaptığı masaya oturdu ve gazetesini huzurla okumaya devam etti. Kahvaltısı ve gazetesi son iki yıldır olduğu gibi aynı anda bitti. Sofrayı topladıktan sonra; gazeteyi alır almaz içerisinden çıkardığı bulmaca ekini koltuğunun altına, çok sevdiği bardağını bir eline, emektar çaydanlığını diğer eline alıp bahçedeki büyük kiraz ağacının altındaki yuvarlak masanın tahta sandalyesine oturmak üzere evden çıktı. Çaydanlık, bardak ve bulmacayı masanın üstüne bıraktıktan sonra kiraz ağacına baktı. Sanki biraz solgundu. Akşama doğru bunu sularım diye düşündü ve keyifle bulmacasını çözüp çayını yudumlamaya başladı.

Bulmacanın ortalarına geldi-

ğinde yakınlardan çığlık sesleri geliyor, köyün üstüne bir duman bulutu yerleşiyordu. Panikle yerinden kalktı. Acaba bu dumanlar hangi evden geliyor, diye düşündü. Bir yıl önce boyadığı bahçe kapısından hızla dışarı çıktı. Yanan ev bir zamanlar yavuklusu olan Ayşe'nin eviydi. Anılar hemen zihninde canlandı. Babasından onu istemiş, veremeyince kaçırmıştı. Sonra ağabeyleri onu döverek Ayşe'yi elinden almış, kızı evlerine götürüp çatıdan aşağı atmışlardı. Bu yüzden otuz beş yıldır Ayşe'nin belden aşağısı felçti. Bu sebepten bir tek o içerde kalmıştı. Adam düşündü. Yıllardır kalbinin en güzel köşelerinden birinde duran kadını kurtarmalı mıydı? Bir hışımla içeri girecekken vazgeçti. Değer miydi acaba? Bir kez daha düşündü ve kesin bir şekilde vazgeçti. Artık o da dünyadaki birçok insan gibi hiçbir şey yapmayıp ağlamakla yetindi. Gözünden düşen dört damla gözyaşını sildi, son kez düşündü ve karar verdi. Kendini her şeyden çok seviyordu. Çiçeklerinden bile...

OD

dostluk

sinek kanadı
ve h h a b i l m u
uydurulmu
indirilmiş k â fir
münâfık

insan

diğerkâmlık

birlik

merhamet

İSLAM VE BİZ

Dini değerlerimiz son zamanlarda “indirilmiş/uydurulmuş”, senet, tevarüs etmiş bilgiler, gelenek, reform, ıslah-tecdit ve benzeri ibareler ile ifade edilmeye çalışılmaktadır. Her dini kişiliğin ağzından literatürel bilgiler duymaktayız ve bu bilgileri (ki burada “yorum” kelimesini kullanmak daha hoş olur.) hayatımıza uygulamaya çalışıyoruz. Çünkü din hoca, alim gibi zatlardan öğreniliyor yüzyıllardan beri. Böyle olması da gayet doğal. Çünkü her insanın zekâ seviyesi, bilgisi ve yetiştiği ortam aynı değildir. Bir bilenin bilmeyenlere öğretmesi gerekir. Tüm bunlar

ile birlikte unutulmamalıdır ki dini yaşamaya hepimiz aynı derecede sorumluyuz. Din Mekkeli bir çobana inmiştir ki (sav) O Mekke Devletinin reisi olduğunda dahi herkes O’nun ve Rabb’inin davetinden kendisinde bir parça, hayatını dine entegre edebileceği bir alan bulsun. İşte bu noktada “literatür” meselesine dönecek olursak, hocalarımız veya din büyüklerimiz halka bahsettikleri bu literatürel bilgiler -ccen azından dinini yaşamak isteyen bir kesim için- bir holiganlık aracına dönüşmekte. Bir süre sonra bu zorunlu olarak beraberinde hizipçiliği de getir-

mektedir. Bu sözleri işiten kişi bunu hayatında pratize etmek istediği zaman ve bu bilgileri pratik hayatında da uygulayamamakta -çünkü verilen bilginin mahiyeti zaten pratik değil, teorik- bir süre sonra bu teorik bilgi onda bir nevi "kimlik" mesabesinde telakki ediliyor . Bu aşamadan sonra kimlik olarak telakki edilen dini bilgi, -yanlış veya doğru- bir varlık ve benlik meselesine dönüşüyor. Bunun sonucunda ahlak temelli olmayan din anlayışı yavaş yavaş evrilerek terörizme dönüşüyor/ dönüşmekte.

İslam çöldeki, bedeviye de inmiştir, Mekke büyüklerine de. Bu nedenle kürsülerden ifade edilmesi gereken hepimizin ortak kavramlarıdır. İfade edilmesi gereken bu dini "literatür" içine gömdüğümüz , çoktandır kimsenin uygulamaya yanaşmadığı, kavram kargaşası/ karmaşası içerisinde fark edemediğimiz "diğer-kamlık", merhamet, şefkat gibi her inananın -alim, ilahiyatçı , çiftçi fark etmez- hayatına tatbik etmek zorunda olduğu "sorumluluklardır." Hadisleri, ayetleri birbirimize karşı silah gibi kullandığımız bir dönem-

de, bu ayetlerin/hadislerin ne demeye çalıştığını anlama gerekliliği bence her şeyden önde geliyor. Ayetler aramıza çatışma unsuru olsu için değil, hidayet kaynağı olması için indirildi. Bunun manası Kur'an ilimlerini, hadisi, kelamı, atalım değil aksine temelimize merhameti, adaleti alarak öncelikle benliğimizi tanımlamamız ve sonunda hepimizin öleceği, Rabbimize hesap vereceği bir dünyada; kendimize ve çevremize burayı zindana çevirmeden, İslam imtihanını kazanmaktır.

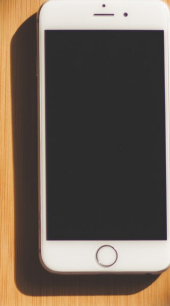
Bildiğimiz gibi sünnet kavramı; bir yol, bir " program" üzerine yaşamayı ifade eder. Eğer biz bu ulvi programı sadece şekle hapseder isek, peygamberce yaşamının belki de en önemli aşaması olan ahlaklı yaşamayı, işini düzgün yapmayı ihmal edersek; ortaya koyduğumuz bu "şekilci" sünnet de fikri bir altyapısı olmadığından - yukarıda bahsedildiği üzere farklı bir eksene doğru kaydığından dolayı- kaybolmaya yüz tutacaktır. Ahlak hepimizin bildiği gibi dini görüşlerimizi sabitlediğimiz en önemli saçayaklarından, biridir. Öğrendiğimiz dini bilgiler veya öğrendiğimiz her fenni bilgi ahlaki

olmayan bir temel üzere ise bir atom bombasına, bir “tekfir” aracına dönüşmeye mahkumdur. Birbirimizi cehenneme itmeye bu kadar hevesli olmayalım. Ahlaki değerlerimiz sanki ilkokul 3. sınıf hayat bilgisi dersinde geçmiş ve bitmiştir. İslam ümmetine genel olarak bakıldığında ahlaki temele oturmeyen dini bilginin “pragmatist” bir şekilde yorumlanarak yeni canavarlar yarattığını görmekteyiz. Dini bilgilerin havalarda “uçuşturulduğu” bu dönemde unuttuğumuz ahlaki değerlerimize geri dönmemiz şart.

Üstüne üstlük bu ahlakî dinî temele oturmeyen dinî bilgi, bir süre sonra inananlar üzerinde “kulfet” haline gelecektir. Aradığını bu literatür karmaşası içerisinde bulamayan genç nesil, başka alanlara savrulacak, bu kadar karmaşanın içerisinde belki de insanların yaptıklarından , “hocaların” yaptıklarından dini sorumlu tutmaya çalışacaktır.

Vesselam.

EDWARD

NECİS

Süleyman Amca Anadolu'nun küçük bir kasabasında, küçük bir evde, ihtiyar karısı ile birlikte yaşayan, cami cemaatinin de has üyelerinden bir adamdı. Emekliliğinden beri her sabah iki cüz okumadan güne başlamaz, fırsat buldukça eski namazlarını kaza ederdi. Bunlardan başka tek huyu sohbetti Süleyman Amca'nın. Namazdan sonra cemaatle sıcak çaylar eşliğinde sohbete daldı mı ya Aysel Teyze'nin telefonu ya da ezan sesi kaldırabilirdi onu masadan. Tabii telefon demişken öyle büyük siyah bir şey zannetmeyin, eski tuşlulardandı Süleyman Amca'nınki. Aslında zeki adamdı, her şeyi çok kısa sürede öğrenir, hiç soru işareti bırakmazdı. Ancak bu telefonlardan bir türlü haz etmiyordu. "Necistir!" derdi. Asla sağ cebine koymaz, mümkün olduğunca sol eliyle kullanırdı.

Hayat yine devam ediyordu. Zaman akıp giderken Ramazan Bayramı geldi çattı kapıya. Tabii bayramın bu iki güzel ihtiyar için anlamı bir başka idi. Bayram demek aylar sonra kasaba dışından

birilerinin eve uğraması demektir. Çocuklarını görebilmektir. Tabii onları bu kadar mutlu eden ikisi de değildi. Torunlarını görmek, yanaklarını sıkmak, bir iki günlüğüne de olsa onlarla oyun oynayıp onları seyretmek Süleyman Amca ile hanımını şimdiden heyecanlandırıyordu. Derken kapı çaldı. Kızı gene babasını ilk görüşünde sinirlendiren o malum kıyafetlerden giymiş gülüyor, en az elbise kadar sevmediği damadı da yanında dikiliyordu. Belki içerlerlerdi bu duruma ancak gelen "Dedeeel.." sesi onları mutlu etmeye yetti.

Akşam olup da çocuklar yorgun düşünce kızı Süleyman Amca'nın yanına gidip kocaman kara bir şey çıkardı ve "Baba bu yeni telefonlardan. Çok güzel şeyleri var. Bak buna basınca..." Süleyman Amca gelecek teklifi az çok anlamış kaşlarını çatmıştı ki yine darbeyi boşluğundan yedi. "Bak buradan bizimle konuşursun hem bizi hem de torunlarını sürekli görebilirsin." Torun lafını duyunca aklına yattı tabii Süleyman Amca'nın.

Günler geçti aradan Süleyman Amca çabuk öğrendi yeni telefonu. Dedim ya zeki adamdı. Torunlarını görmek filan gerçekten çok güzeldi. Bir de Facebook diye bir şey vardı ki işte o Süleyman Amca'nın çok hoşuna gitmişti. Akrabaları tanıdıkları filan görüyor bazen sohbet ediyordu. Hatta geçen gün askerlik arkadaşını bile bulmuş, çok sevinmişti. Aradan bir zaman geçti. Süleyman Amca Facebook'u ve yeni cihazı epey öğrendi. Yine bir gün yemek yemeden önce Aysel Teyze'ye "Bir yer buldum bunda. Bir güzel sesli hafızlar var ki sorma... Dinlemeye doyamıyor insan." Bunu duyan hanımı hışımla tersledi onu "A onlardan dinleyeceğine kendin okusana be adam! Sabah iki cüz okumadan kalkmayan adamdın, şimdi hiçbir şey kalmadı sadece o elindeki.." Süleyman Amca bozuldu tabi. Telefonu bırakıp sessizce çorbasını yudumlamaya devam etti. Günler geçti ve Aysel Teyze kızmaya, Süleyman Amca telefona devam etti. Bir gün aklına hoş bir fikir geldi Süleyman Amca'nın. Para konusunda sıkıntıları yoktu Allah'a şükür. Emlaklarla beraber emekli parası da olunca rahat rahat geçinebiliyorlardı. Bu yüzden yeni bir telefon almanın ona maddi açıdan bir zarar vereceğini düşünmedi. Bu telefonu eşine verirse hem karısı da bundaki güzellikleri fark eder hem de amcamızın kafası biraz dinlenirdi. Neyse karısına yarı sürpriz bir şekilde verdi hediyesini. Aysel

Teyze de hoşnut olmadı bu duruma en başta. Ama o da gördükçe, öğrendikçe sindirdi bu yeni arkadaşısı.

Gel zaman git zaman günler akıp, teyzemiz de yavaş yavaş öğreniyorken bir gün sabah kalktığında bir de ne görsünler. Güneş doğmuş, saat ilerlemiş, namaz kaçmış. Çok üzüldü tabi ikisi de bu duruma. Derken az biraz geçtikten sonra Aysel Teyze gelip eşine "Aha şu mereti al. İyi şey hoş şey belki ama bu benim içimi bozdu, git geri ver şunu. Almazlarsa da, ne bileyim işte bir şeyler bulursun yapacak. Çok bozuldu Süleyman Amca karısından gelen bu isteğe. Ama sesini çıkarmadı ve yavaş yavaş telefonu aldığı yere doğru yürümeye koyuldu. Yürürken de söyleniyordu "Halbuki bunda alarm da var. Madem kalkamıyorsun kur alarmını istediğin zaman kalkarsın." Bunları tekrar ediyor ve yürümeye devam ediyordu. Ancak telefonu ikidir sağ cebine koyduğunu bir türlü fark edememişti.

HALDUN

Selamet ve Tehlike

KISIM:1

BÖLÜM:2

Derviş gökyüzüne baktı. Ay'ın dönüşünün yıldönümü olması sebebiyle ülkede şenlik vardı. Kendisi ise eski günlerde, Ay ışığı altında eşiyile birlikte yaptığı gezintileri hatırlıyordu. Ay'ın iki katı büyüklüğündeki İsis uydusu ise sadece bir denge aracıydı. Eski zarafet günleri geride kalmıştı.

Kutup yıldızına olan paralaks, 38° idi.

İki Haftalık seyran sonucu Okul'un tüm mekânlarını keşfetmişti. Canavar hâlâ aklından çıkmıyordu. Hele çılgınlıklar...

Okulda ilk üç gün eski öğretmen odasında konaklamıştı. Şimdiyse 10. Batakhane olarak bilinen odaya yerleşmişti. İlk senesi burada geçmişti. Geriye çok güzel hatıralar kalmıştı.

Derviş rutin kontrollerinden birine çıkmak için hazırlanmıştı ki karşısında bir ışınlanma bulutu oluştu. Önce şaşırıldı. Gelecek kişinin düşman olmadığını şeklinden anlamıştı ve bu yüzden silahına davranmak ihtiyacı hissetmemişti. Sonra arkadaşı Ahmet'in başına gelenleri hatırlayınca tedbirlice hareket etti. Asasını C4 koduna getirdi.

Sonra Ahmet'i yeniden düşünmeye başladı. Gençcik yaşta nasıl da ihanete uğramıştı.

Ahmet Burhan, bir cuma günü, sabah namazını kılmak için iki oğluya camiye giderken yine bu şekilde yoldaşlığın işaretiyle ışınlanan bir KS üyesi tarafından öldürülmüştü. Büyük oğlu kötürüm kalmış, küçükü ise zor bela kaçmayı başarmıştı.

Bu KS üyesinin (o zamanlar daha iktidarda değillerdi, bir çete veya Kuvva olarak ortaya çıkmışlardı) bu şekilde ışınlanmasını sağlayan ise sadık(!) dostu Rıza Şengün'dü. Yaptığı bu hıyanetin karşılığını bizzat derviş almıştı. Rıza'yı öldürmüş, eşlerini ve kızlarını esir almış, erkek çocuklarını kamplara göndermişti.

Sonunda olan yine masumlara olmuştu. Ahmet Burhan'ın (ki o İçişleri Bakanıydı) öldürülmesi sonrası iki ay içinde KS güruhu devlet haline geldi. Kampları temizlediler. Camileri puthaneye çevirdiler. Okulları, dernekleri, vakıfları, bütün devlet kurumlarını kapattılar. Askeriyeyi ele geçirip yepyeni bir sistem kurdular.

Bu dönemde birçok Bağımsız Sahip, kendi ordularını Dünya'ya gönderdi. Büyük savaşlar

gerçekleşti. Ay'ın yok edilmesi de yine bu döneme rastlar.

9 yıl savaşları ve 7 yıl savaşları sonunda KS Devleti büyük bir İmparatorluğa dönüştü. Bağımsız Sahipler yok edildi. Az sayıda muhalif grup ise farklı bölgelere dağıldı.

Bu dönemde KS Devleti, aslında bir devletten çok bir çete gibiydi. Bütün güç ellerinde olmasına rağmen hiçbir kurumları yoktu. Sadece silahları ve nüfusları vardı. Muktedir olmalarından önce Dünya nüfusu 6 milyar idi ve bunların sadece 200 milyonu KS destekçisi idi. Evrende ise toplamda 30 milyar insanın olduğu düşünülüyordu. Dünyayı ele geçirince büyük katliamlar yaptılar. Muhaliflerin çocuklarını ön saflarda savaşırarak bir taşla iki kuş vurdular. Dünya nüfusu (tahmini olarak) 1 milyara, genel nüfus ise 2 milyar(cık)a düşmüştü. 500 milyon köle ve cariyeye vardı. Köle olmayanlar ise ağır şartlarda çalışıyordu.

Derviş, bütün bu zulmet ve ihanet zamanlarında Feraset Teşkilatı'nın kurulmasına vesile oldu. Bu cemiyet 13 has üye ile kuruldu. 3. ayın sonunda 1789 birincil üyeye, 29 bin den fazla da ikincil üyeye sahipti. Bir milyona yakın da muhibbi vardı. Derviş, arkadaşları ile, yürütülecek program hakkında ayrılığa düşünce onlardan ayrıldı. İki ay avare gibi gezdi. Daha sonra kurduğu bağlantılar ile istikbal için güçlü bir temel attı. Fakat bazı eksiklikler

vardı. Bunların giderilmesi için atılan tohumların filizlenmesi gerekiyordu. Bunun için yapabileceği tek şey oturup beklemektir.

İşte bütün bu hengamenin ortasında kalan Derviş, eski okuluna gelmişti. Olacakları beklerken tek yapması gereken kendine sığınak ayarlamaktı. Ve bu sığınığın Dünya'da olması gerekiyordu.

Derviş, ışınlanma tamamlandığında gelenin kayınbiraderi olduğunu gördü.

-Selamun Aleyküm birader.

-Ve Aleykümüsselam ve rahmetullah. Burada olduğumu nasıl bildin? Halbuki bütün izleri sil-dim

-Bana işaret göndermişsin. İki hafta oldu ama ancak gelebildim. Buraya gelmek için ne tehlikeler atlattım bir bilersen.

Derviş, Canavar ile savaşırken kayınbiraderine gönderdiği mesajı hatırladı. Yüzünde sevimli bir tebessüm oluştu.

-Kardeşim benim, bunları sonra konuşuruz. Gel acıkmışsındır. Yemekhaneye çıkalım. Çok güzel lahana çorbam var, dedi. Biraderi Mehmet

-Eyvallah birader ama aç değilim. Sağ olsunlar karnımı doyurdular, kesemi şişirdiler, bir de sana selam söylediler, dedi.

Derviş bir an şaşırıldı kaldı. Asasına hamle yapacaktı ama kayınbiraderi buna izin vermedi ve tek hamle ile Derviş'i bayılttı.

GECE

Cemal Abi orta boylu, sakallı bir adamdı. Ceplerinde daima halletmesi gereken işleri not aldığı kağıtlar bulunurdu. Acayip bir zekâsı, düşünceleri vardı. Çok muzip, hazırcevaptı. Genelde güleçti, fakat yeri geldiğinde de ciddiyetinden asla taviz vermezdi. Ara sıra çok mühim bir şey söyleyecekmiş gibi fısıltıyla seslenir, niye fısıltıyla konuştuğunu sorunca da tatlı bir tebessüm atardı.

Doğrudum, biraz su içtim. Gençlerden birisi koluma girdi, yürümeye başladık. Rüzgârın soğuk şarkısından ve ayak seslerimizden başka bir şey duyulmuyor, kimsede tık yok. Merakımı dindirmek için birilerine sorular sormalıyım fakat bu müthiş sessizliği ve ahengini bozmayı kendime ar görüyorum. Hızlı adımlarla devam ediyoruz.

Yanımdaki gencin kolundan çıkıp öne, Cemal Abi'nin yanına doğru ilerledim. Artık zamanı gelmişti.

-Abi.

-Efendim?

-Abi, n'apıyoruz?

-Yürüyoruz.

-Yani öyle değil, amacımız?

-Yazı dedim ya mücahid.

-Abi niye bu saatte, bu havada?

-Yahu, gençler cihadı çok istedi, ben de mani olamadım.

Yine o tebessümü bir an için gördüm. Yüzündeki samimi tebessümü görüce ilginçtir ki insan mutlu oluyor.

-Nereye gidiyoruz?

-Şu ilerideki sokaklar var ya, oradan başlayacağız.

-Kimsede emanet var mı?

-Birkaç kişide var.

-Abi aman diyeyim, tehlikeli değil mi? Bu gençler daha çok toy, diğer gruplarla karşılaşsak, hadi dayağı geçtim ama çatışma olursa... Gençlere bir şey olmasın?

-Hepsi yeni katılmış çocuklar, ellerine gelir gelmez silah mı verseydik? Militan yetiştirmiyoruz kardeşim, Müslüman yetiştiriyoruz!

-O da doğru ama...

Bir şey diyemedim, yürümeye devam ettik. Duvarlar göründü. 'Emperyalizme hayır, kahrolsun faşizm, Altaylardan Tunaya' ve benzeri yazılar... Belli ki her türlü ideolojide grup gelip geçmiş buralardan.

-Gençler, bu sokaktan başlayacağız, yavaş yavaş ilerleyeceğiz.

Gençlere bir anda bir şevk geldi ki sormayın. Boyaları, boya fırçalarını küffara pala çeker gibi çıkarıverdiler. Az önce üşüdüklerini düşündüğümüz bu gençler, şimdi paltolarını çıkarmış, büyük bir iştahla işe koyulmuşlardı. Kocaman siyah harflerle diğer yazıların üzerine yazmaya başladılar.

'TEK YOL İSLAM!'

'HAK YOL İSLAM!'

'AKINCILAR!'

Biz tecrübeliler olarak kenarda seyredip talimatlar veriyoruz. Cemal Abi yine muzipçe gülümsüyor, bayağı bir keyiflendi ki tutturdu bir Antalya türküsü, öyle söylüyor. Gözlerindeki umudu görebilmek mümkün. Bu umudun üzerine kurduğu hayalleri düşünmek çok da zor olmasa gerek.

Ağırdan da olsa ilerliyoruz, tecrübeli abiler de işe koyuldu. Yeni arkadaşlara damlatmadan nasıl yazılır, ne tür yazılar yazılır gibi konulardan bahsedilirken, ara sıra da mutlaka siyasi mevzulara giriliyordu. Devrim sonrası İran'daki hâl, Türkiye-İran ilişkileri, Filistin, İhvan'ül Müslimin gibi konular ortak konulardı.

Herkes büyük bir şevkle işini yaparken eğilmekten ağrıyan belimi

biraz doğrulttum. Bir süre gençleri seyrettim, kimse yaptığı işin dışında bir şey görmüyor gibiydi. Sokağın sağına baktım, yine turuncu sokak lambalarının ürkünç görüntüsünden başka bir şey sezilmiyordu. Sol tarafa kafamı çevirdim, bir şey görünmüyor gibiydi. Tekrar yazıya dönecektim ki, kafamı bir kez daha sol tarafa çevirdim, uzaktan bir grup... Zar zor seçiliyor. Acaba yine mi rüya görüyorum diye gözlerimi ovuşturup tekrardan bakıyorum, evet, orada bir grup var. Çekirge sürüsü gibi kalabalık ve yeşiller. Caddede sağlı sollu bizim bulunduğumuz tarafa doğru ilerliyorlar. Gençlere belli etmeden Cemal Abi'ye seslendim.

-Abi,

-Buyur kardeşim,

-Abi, bakar mısın?

Fırçayı bırakıp yaklaştı,

-Şunları görüyor musun?

Sol tarafı gösterdim. Bu grubu görür görmez yüz hatları gerildi. Onlar yaklaştıkça ne kadar kalabalık olduklarını daha iyi anlamıştım. 50-60 kişi kadar... Kimisinin elinde kahverengi bira şişeleri filan vardı. Dalgalanarak yaklaşıyorlar.

-Abi,

...

Bir süre gelenleri seyretti.

-Arkadaşlar, şöyle toplanın bakalım.

Gençler toplandılar, ellerini yüzlerini sildikten sonra üzerlerini giydiler.

-Gelin.

Abi'nin ne yapmaya çalıştığına

dair en ufak bir fikrim yoktu. Kendimizden üç kat kalabalık bir grubun üzerine bu tecrübesiz gençlerle, üstelik emanet yokken yürüyoruz!

-Üstad!

Hiç tepki vermedi, çok ciddi yürüyor. Arkadaki arkadaşlara baktım, hiçbirinde ses yok.

Gittikçe aradaki mesafe kapanıyor. Aynı anda birçok düşünce aklımdan gelip geçiyor. Kendi canımdan ziyade, arkadaki gençleri düşünüyorum. Bunlar vicdansızdır. Şurada bir olay çıksa...

Arada 50 metre var. Yaklaşıyoruz. 40 metre... Tüm caddeyi kaplamışlar. 30... Ellerinde sigaralar. 20... 15... En ön ve ortada duran uzun bir firt daha çekti, izmariti attı, ezdi. 10... Yanındakiilerden bazıları son yudumu zıkkımlandılar. Ve 5. Cemal Abi durdu, karşıdaki de.

İki grup da karanlıkta kaldı. Ortadaki turuncu sokak lambası arada kalan mesafeyi aydınlatıyor. Öndekilerin yüzü seçilebiliyor. Soğuk sebebiyle ağızlarından çıkan dumanlar, rüzgârın eşsiz nağmeleri eşliğinde savurduğu sonbahar yaprakları... Eller yavaş yavaş bellere uzanıyor. Yumruklar sıkıldı, kaşlar çatık, herkes tetikte... Kalbimin hızlı hızlı çarpmasından önümdeki görüntü sallanıyor gibi. Sanki pompalanan kan gözlerimi kırmızıya boyuyor.

Kimsenin beklemediği bir anda Abi sokağın ortasında Komünistlerin sağ ve sol taraflarına doğru bağırılmaya başladı.

-Mahmud, Ragıp, İshak, Vedat, Halil! İkinci bir emre kadar tetikte kalın! Tüfekleri hazır tutun!

Ses uzun uzun yankılandı, sonrası korkunç bir sessizlik. Kulaklarımın çınlamasını çok net bir şekilde fark ediyorum. Herkes heykel gibi dikildi, bekliyor. Göz ucuyla Abi'ye baktım, yüzünde bir nebze bile hareket yok. Çok kızgın gibi. Gençlere baktım, şaşkın gözlerle seyrediyorlar. Çok uzaklardan bir iki korna sesi duyuldu.

Mahmud, İshak, Vedat?.. Bunlar da kim! Ömr-ü hayatımda tanışmadığım isimler! Karşıdakiler etrafa bakınırken Abi'ye doğru eğildim.

-Abi?

Çok ciddi bir ifade ile,

-Şş, çaktırma, aslında kimse yok. O anda gülmemek için kendimi çok zor tuttum, çok ciddi bir ifade takınmak zorundaydım ama bu... Bu müthiş bir durum!

Karşı taraftan bazıları yavaşça silahları çekmeye çalıştı.

-Sakın! Davranmayın bile! Lideriniz öne çıksın!

En öndeki ilerlemeye başladı.

-Dur, bekle!

Cemal Abi uzun uzun inceledi öne çıkanı.

-Gel, ne olursan ol, yine gel!

Abi'nin düşüncelerini anlamak mümkün değil. Adam Mevlana'dan konuşuyor!

Karşıdaki ürkek adımlarla tekrardan yürümeye başladı.

-Dur! Korkma!

Durdu.

Abi de bir adım attı, adamla ara-

larındaki mesafe az.

-Ne yapıyorsunuz siz?

-Ne demek ne yapıyoruz?!

-Bugün Akıncılar'ın günü, bilmiyor musunuz?

Adam yavaşça arkasına döndü. Hiçbirinde herhangi bir tepki yok.

-Bana bak, bir soru sordum!

-Hayır?

-Liderler toplanıp, konuştu. Bilmiyor musunuz?

-Hayır!

-Günler bölüşüldü, anlaşıldı!?

-...

-Tamam, anlaşıldı... Sizin daha birbirinizden haberiniz yok! Bugün bizim, terk edin burayı, kendi gününüzde gelirsiniz, tamam? Adam bizim grubu şöylece bir süzdü. Herkes çok sert bakıyor. Arkasına baktı, pür dikkat olanı biteni seyrediyorlar.

-Peki! Öyle olsun...

-Tamam... Gençler! Müsterih olun! Haydi, siz yolunuza, biz yolumuza.

Adam döndü, gidiyor. Karşı grup aralarında bir koridor açtı, liderleri ilerledi, sonra dönüp yavaşça gittiler. Hepsi dönene kadar bek-

ledik. Kimse onlar gözden kayboluncaya kadar kılını kıpırdatmadı.

-Gençler, çabuk toplanın, gidiyoruz!

Hızlıca toplandık. Yolda yürürken Abi olayın mahiyetini anlattı, gençler kahkahalarla gülüyor. Birisi sordu.

-Abi senin şu zekana hayran olmamak mümkün değil! Ama anlamadığım, niye gidiyoruz? Devam etseydik?

-Kardeşim, bu adamlar durumun böyle olmadığını anladıkları zaman ne olacak? Geri gelip bizi taramak istemeyecekler mi? Ha çok istiyorsan geri dönebiliriz, orası ayrı.

Yine gülüşmeler oldu. Mekan'a doğru yürümeye devam ettik.

MERDÜMGİRİZ

-İyi geceler züppe.

-İyi geceler bukalemun.

-Neredeydin Züppe?

-Selam kapısında iblisin yanındaydım.

-Sen mi gittin o mu götürdü?

-O götürdü.

-İblis'in dediklerini yaparsan kötülük yapmış olmaz mısın?

-Unuttun mu Bukalemun biz kırmızıyız ve kırmızılar kötülük yapar.

...

“Sana düşünmemeni söylemiştim.” demişti İblis. Sonra kolundan tuttuğu gibi selam kapısına götürmüştü Züppe'yi. Sonra da iblisliğini yapmıştı. Yılların iblisi, onu dinlememek; dediğini yapmamak çok zor. Ancak sağlam bir irade ona karşı durmayı sağlayabilirdi. Gülümsedi Züppe. “Ben kırmızıyım” dedi.

“Diğerlerine anlatmalıyım” diye içinden geçirdi Züppe. Acaba ne düşünürler? Sinirlenirler mi? Üzülürler mi? Yoksa sevinirler mi? Sonuncusu çok zor.

...

Züppe ve Med merdivenleri sesizce çıkmaya çalışıyorlardı. En küçük bir çıtırtı dikkatleri üzerlerine çekebilir ve yakalanmalarına sebep olabilirdi. Geçen sefer ormana gitmişler ve yaprakların örtüsüne sığınmışlardı. Ağaçlara yapacakları kötülükleri gizlemeleri için yalvarmışlar ve ağaçlar biraz zor da olsa bu isteklerini geri çevirmemişlerdi. Ağaçların kalın örtüsünün altındayken

Ağaçların gizlediği tek şeyin onların kötülükleri olmadığını fark ettiler. Ağaçlar hapishanenin en karanlık köşelerini ve gardiyanların varlığını inkâr edecekleri bazı şeyleri de örtüyorlardı. Ağaçlar iki tarafa da çalışıyordu. Asla ses çıkarmaz ve sırları ortaya dönmeyizlerdi. Ağaçlar güvenilirdi.

Züppe bu düşünceler içerisindeyken gökyüzünün kapısına vardılar. Neyse ki onları kimse fark etmemişti. Gardiyanlar bir kez daha başarısız olacaktı.

Med, Züppe'ye baktı. “Gökyüzüne nasıl ulaşacağız? Kapıyı nasıl açacağız?” diye sordu. Züppe ne yapacağını biliyordu. Ölüler, gökyüzüne nasıl çıkılacağını Züppe'ye göstermişlerdi. Züppe elini yavaşça cebine soktu. Gökyüzünün anahtarını çıkardı. Anahtarı yemekhaneden almıştı. Mahkumların çoğu bununla gökyüzüne ulaşabileceğini bilmezdi. Sadece kırmızılar, bununla gökyüzüne ulaşabilirlerdi.

Kapıyı geçtiler, gökyüzüne ulaştılar. Med bu akşam yeni bir şey deneyecekti. Daha önce birçok kez denediği ancak başarılı olmadığı bir şey. Bu yüzden gökyüzüne çıkmak istemişti. Bu yüzden hapishanenin yerin karanlık dehlizlerine uzanan beyaz merdivenlerini birer birer çıkmışlardı. Ve şimdi gökyüzündelerdi.

...

-Peki ya eskiler Züppe. Onlar ne

olacak?

-Ben eskileri sildim Med.

-Ben onları silemem. Bu hapishaneye gelmeden önce onlar benim dostumdu. Onlar da kırmızıydı. Ben de kırmızıyım. Eskileri bu kadar kolay mı sileceğiz Züppe?

-...

-Kırmızı kırmızıya bunu yapar mı?

-...

Züppe cevap veremiyordu. Eskileri sildim diyordu demesine ama eskiler etinin en derinine saplanmış kancalar gibi onun canını yakıyorlardı. Bazen öyle bir hâle geliyordu ki hareket edemiyordu Züppe. Etinin derinliklerine ulaşıp o kancaları bir çıkarabilse belki canı daha az yanacaktı. Bilmiyordu Züppe ve asla da bilemeyecekti.

...

Züppe çağırılıyordu. Lacivertler Züppe'yi çağırıyordu. Gitmek zorundaydı Züppe. Seçme şansı yoktu. Mahşer günü gelmişti. İblisle yaptığı konuşmanın hesabı sorulacaktı. Konuşma lacivert olmalıydı. Tamamen lacivert. En azından burada. Belki sadece birkaç saatliğine. Sonra yine kırmızılarının yanına dönecek ve kötülük yapacaklardı. Züppe kendisini kandırmasının farkındaydı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Mahşer günü gelmişti. Hesap vermeliydi Züppe.

Sorguya Lal başladı. "Ne yapmalıyız?" dedi. İlk başta "bilmiyorum" demek geçti aklından

Züppe'nin ama burada doğrular olmalıydı. Saf doğrular. Mahşer gününde kırmızı bile olsan yalan söyleyemezsin. "Kırmızılar ve lacivertler bazı mevzularda ortak hareket etmeli" dedi Züppe. Kendisine inanamıyordu ne kadar da lacivert bir cümle diye geçirdi aklından. "Hapishanedeki hiyerarşi sağlamlştırılmalı ve eski mahkumların yeni mahkumlarla ve kendi aralarında olan ilişkileri gözden geçirilmeli" diye devam etti. "YUH!!!" diye bağırıp oradan uzaklaşmak geçiyordu Züppe'nin içinden. Yapamazdı. Mahşer gününden kaçış olmazdı.

Mahşer günlerinin ilki orada sarmaşıklardan birinin sinsi bakışları altında yaşandı. Kararlar alındı, sözler söylendi ve sorgular yapıldı. Mahşer günlerinin ilki buydu ancak sonuncusu asla olmayacaktı.

...

-İyi geceler Züppe.

-İyi geceler Bukalemun.

...

FELLAH

Işığa methiye

Kapı açık, cam aralık. Ürperti-
ci bir cereyan, bir enerji, bir his
süpürüyor odayı. Oda tozlu.
Tahta parkeler, baş üstünden
kopup gelen tellerle, kıllarla,
terk edilmiş tehlikeli düşünce-
lerle ve korkunç kuruntularla
tozlanmış. Islak tavandan fev-
kalade munazzam düşen dam-
laların sesiyle, ışıksızlıkla mü-
cadele her zamankinden daha
zor. Bir ısı, bir kıvılcım, bir tu-
runcu şey bekliyor kalbi. Ne-
fes verdikçe gri. Nefes verdikçe
grileşiyor oda. Rutubetten içi
çürümüş masa, eski tarihli sa-
rarmış gazete kağıtlarıyla bü-
tünleşmiş. Bazıları zamanında
gurur duyulan, heyecanlan-
dıran politik başarılarla dolu
haberler bunlar. Ancak işte!
Onca çaba, heyecan, taviz...
Manasız. Manasız diye düşün-
dü, yayları paslanmış çekyatın
üzerinde. Fâni bir emel uğru-
na kireçlenen iskeletin pas-
lanan yaylardan üstün olma-
dığını anladı.

Her hareket rahatsız edici yük-

seklikte sesler çıkarıyor ka-
ranlıkta. Her şey sestem ve ha-
fizadan ibaret. Çıplak betonlar
yükseliyor gözünde. Zamanın-
da gördüğü ve bildiği betonlar
ve gazeteler...

Ölüm ötesi düşünmek... İşte
ölüm ötesi düşünmek için bir
fırsat bu karanlık oda. Sür-
gün geçirdiğim yıllar boyunca,
yansıma yahut gölgeden ibaret
olduğumu anlamadım. Bir te-
zahürden ibaret bu masa. Bu
gazeteler provasıdır asıl haber-
cinin.

Segah taksimleri derin düşün-
me saymak ne büyük bir ya-
nılgı.

Gençken, şehir şehir, cadde
cadde koştururken, sürekli
midesindeki kimi zaman öz-
lem, kimi zaman heyecan de-
diği o çalkantı, boğazındaki
yumruya isim vermek gerekti-
ğini fark etti. Karanlıkları ay-
dınlığa çevirme telaşı içerisin-
de koşarken ne kadar da naif
olduğunu fark etti. Karanlığı
idrak etmeden aydınlık ara-
dığını kabullendi. Karanlığı
ancak bu yaşından sonra bu

odada gördüğünü anladı.

İnsanı, bu denli karanlıktan ancak bir anne kurtarır. Çünkü bir anne, kurtarır çocuğunu karanlıktan. Beraberce bir sürgün de olsa onu bekleyen, ışığa ancak rahimden ulaşılır. Ademoğlunun ölüm ötesi ile tanışıklığı annesine özlemi kadardır. Cenneti onun ayağına seren budur.

Yıllardır bu odada ışıksız ve ağzından buhar çıkıyormuş gibi bir yaşamakla yorgun düşmüştü. Göz bebekleri büyüdükçe büyümüş, gözleri simsiyah olmuştu artık. Elleri ve ayakları onu terk etmiş, bedeni bir minder gibi yatıyordu. Çürüyen, hırpalanan, kurtlanan bir minder...

Kendini iyice bıraktığını fark etti adam. Çekyatın yayları iliklerine kadar sokuldu. Odayı süpüren his rüzgar rüzgar vururken yüzüne, tavan, gözlerine simsiyah alçaldı. Duvarlar mumlarını döke döke onu bir sahra gecesinin içine aldı. Tavan olanca siyahlığıyla bir gökyüzüydü artık. Her an alev alev taşlar düşecek gibi. Akrepler etrafında durdular onun, şehadet parmağına zehirlerini zerk edip zifiri ve zarif göğe karıştılar.

Tavan iyice alçalmışken, adam neredeyse degecekken tavana, oradan sesler yükselmeye başladı. Bunlar hitap edici ve derinden seslerdi. Işıklı seslerdi muhakkak. Adam bir heyecanla dinledi onları. Gözleriyle aradı karanlıklar arasında bu aydınlık sesleri. Davrandı yaralarından kuvvet arayarak. Hareket edemedi. Duymayı denedi. Duyamadı. Görmeyi denedi.

Kurtar beni karanlıklardan ey!

Sağına baktı. Bir sandalye. Işığı gördü. Sandalyede oturan oğlunu gördü. Raflarda kitaplar, masada bir sürahi. Ve tavan aydınlık.

Sessiz ama doygun iki ses

Geldiler mi?

evet.

Güzel. Değil mi?

çok.

Yok Olmaya Son Nefes

Yok olmaya son nefes
Her nefes, bir fikir
Her fikir, bir heves

Yazılsın duvarlara
Bu son nefesim,
Fikrim,
Hevesim;
Yok olanlara
Sarıda, yeşilde, mavide
Boğularak yahut alnında tek kurşunla

Ölmek tuhaf şey
Ölmek hiçbir şey
Tek seferde
Boğularak yahut alnında tek kuşunla
Yok olmak ayrı
Ölmek tuhaf şey

Yok olmaya son nefes
Son fikir, son heves

Ölü adam
Yok heves
Hiç fikir
Ölü adam
Yok olmanın anlamı

Diri adam
Yok heves
Hiç fikir
Diri adam
Yürüyen yok olmalı

Yok olmalı her yok heves, hiç fikir
Var olsun yok olmaya son nefes

YARE

Tanıyorum zannederdim seni
Artık tanıyamıyorum,
ya da seni anlayamıyorum.

Geçirdiğimiz zamandan mı ne
Bazı hatıraları hatırlayamıyorum.

Biliyorum ihtiyacım var bunları düşünmeye
Değişenin sen mi, ben mi olduğunu karar vermeye.

Ama düşünmeye korkar oldum şu aralar
Düşüncelerim, sanki beni bırakmayan fırtınalar
gibi sarıyordu, gündüzün karanlığında, ve
gecenin en yalnız olduğum anında

Bu yüzden düşünemiyordum,
Seni, Beni, Her şeyi
Daha doğrusu korkuyordum
Korkumu da yenmeliyim, bunu da biliyorum

Düşündükçe seni bir, farklı geldin bana
İhtiyacım vardı seni açıklayacak, bir kavrama

Tam olarak ne açıklar seni, bilmiyorum
Yazın ortasında aniden yağan kar mı desem
Ya da kışın ortasında yarı çıplak gezen.

Böyle düşünürken, hatıralarım giriyor araya
Eski halini hatırlatıyor bana.
Yazın en sıcak anında serinletici rüzgârdın, esen
Kışın en soğuk anında sımsıcak yanan bir, soba

Bunları hatırlayınca diyorum kendi kendime;
Tanıyorum zannederdim seni, eskiden
Artık tanıyamıyorum
ya da seni anlayamıyorum.

Hasret Vaktidir - I

Gel söyle,
Otur karşıma
Otur da ben güneşi seyredeyim.

Ne haberler getirdin,
Anlat
Anlattatta gurbetten sıyrılıp gelsin vuslat.
Sahi ne oldu yağmurlara ?
Bahset biraz bulutlardan
Damla düşmüyorsa yere hiç
Utanma
Kurudu topraklarımız ,
yapraklar yeşilliğini kaybetti de.
Kızmam yakmayan güneşe

Kuşlar göçe başlamış mıdır ?
Gül onlara
Terk etmesinler çınar ağaçlarımı.
Deniz kızgındır bu sıralar
Daha fazla hissedemeyeceğindendir seni.
Küsmüş tavşanlar ,
Dağlar yerinde yok.

Sâhi
Ne kadar kalacaksın ?
Başka memleketlerde sabah olamayacak mı ?
Bu sorunun cevabını gece tokat vurunca anlayacağım ga-
liba
Muhtarlar tutuşturdular elime
“Güneş olur mu bunlar” dedim
Öyle gör dediler

Çaylar da demini aldı.
Kan kırmızısı
Sana tutunca aydınlanıyor herşey
Yüzler gülüyor
Ama başka memleketlerde sabah yaklaşıyor.

Göğsümün daralmasından ,
Başımın dönmesinden hissediyorum.
Yok söylemem sana

Seherden haber ne vakit gelir ?
Kıyâm et
Kıyâmet,kıyâm eder şimdi
Suâline cevap arama
Kul teslim olandır.
Ahvâlin nice ola

Bak
Her gelen yakındır.
Kerahat girmiştir elbet
Yavaş yavaş topla ışıklarını
Alıştırma aydınlığına
bir defa daha.
Karanlığa kanım ısınmıyor sonra
Sonra yine seni arıyorum
Camlardan yansıyan
Sokak lambalarının soğuk ışıklarında.

Hadi hadi
Yolun uzun,
Yüküm ağır
Yeter vuslat yüreğe,

Hasret vaktidir.

ÂKİF

Gözlerinde o garip bakışlı insan
Galiba çalındı bizden zaman
Şikayet etmeye hakkımız yok
Çünkü çaldırdık biz çandan
Bakıyorum... Onca şeyden kalan
Buruk hatıralar, az ya da çok
Dizelerimin arkasındaki anlam
Sert rüzgarda uçarak gider
Peşinde koştuğum uçurtmam
Gökteki yıldızlar gibi söner
Zaman der bize tamam

FISILTI

Sarardı kızardı yapraklar göz geldi çattı gönlüme
Islanır mı ilk yağmurda
Hayallerim, bilmiyorum
Hepsi sarı değil kızıl da var elbet
Sarmaşıktan dökülür bir bir
Her biri sararmış yaprakların, bir parça birikmiş yağmur suyuyluşur
Kızıllar ise,
Kızıllar ise parlar sabahın ilk ışıklarıyla, aydınlatır, eritir gönlümde do-
nan yıllar önce, buz dağlarını..

Bir yaprak da ben olsaydım gzn toprak olan, baharda hayat bulan,
Bir kızıl yaprak da ben olsaydım
Isıtsaydım gönlünü yarin..
Bir adı da sevmektir gzn, sevdiğini hatırlamak..
Kızaran yapraklarda canlanan hatıralara dalıp, bir damla dahi göz yaşıy-
la taşlaşan kalbi yumuşatmaktır.
Bir adı da sevdadır, unutmamaktır..

ÂSIF

Nedir ki bu dertler böyle peş peşe
Birikmiş omuzlarımın üstüne

Dayanamazken daha bu kadarına
Bir yenisi daha eklendi Menkuda

Sabır edeyim derken soldu bu can;
Kalmadı ruhumda nur, benzimde kan

Mevla ise isteyen boynum kıldan ince
Amma kalmadı hiç fer Menkudun gözünde

MENKUD

Eğer sesini duymuyorsan kuşların,
Siyahsa mavi olan her zamandan
Gelmiştir erken olan
Erkendir hepsi hepsinden
Erkendir
Şaşmaz bir an.

An gelmiştir
Şairler dahi dolaşamaz tenhalarında.
Çünkü durmuştur zaman
Çünkü gelmiştir erken olan.

Dermanı zamansa her acının
Rica ederim kurtarın beni
Çünkü henüz daha lig bitmedi
Ve seçimler önümüzdeki ay
Bir de bahar hiç benim için gelmedi
Kuşlar hiç benim şarkımı söylemedi

Bunca karanlıkla uğraştım
Bolca ağrıdı atmakta olan
Şimdi sen çıktın ya bir de
Simsiyah mavi olan
Dur desem durmazsın.
Ne kadar zavallı zaman
Çünkü durmuştur artık
Gelmiştir erken olan.

YÂRE

Yine bir gece, yine fikriyatın en derini.
İçimde kabaran öfke vatan, iman aşkından,
Abdestle temizlenmeyen Amerikan çamuruna,
Kuran'ın yolunu bırakıp, Amerika'nın yoluyla yollu olana.
Avrupa'nın şampuanıyla yıkanmış kafalardaki,
Avrupa'nın fikriyatıyla yıkanmış beyinlere.
Alkolün tükettiği tamir olmaz ruhlara.
Sünneti hor gören, bilinçsiz akıl, fikir yoksunlarına.
Cennetin yolundan çıkıp Cehennemini yoluyla hemhal olana.
Vatanını satıp fakirin ekmeğini, yetimin hayalini almış olana.
Dinini satıp haçlının tasmasıyla özgür olana.
Nefretim Hakk'ın yolunu hor görüp içkinin yolunda olana.
Nefretim hakkın yoluna balta vurduğunu zanneden haine.
Nefretim cümle âlemin iltifat dolu cümlesi için,
Hakkın kelamından vazgeçip haklı olduğunu sanana.
İstiklal Hakk'a tapmayan milletin hakkı değildir.

HARFENDAZ

yapraklar dökülüyordu yılların biriktirdiğine kâtiplik eden duvardan
duvarın çıplak yüzündeki müşâhit sarmaşıktan
kavgalar görmüş ve başlatmış
kavgaların merkezindeki ama çatışmalara hep uzak
sarmaşık bir başlangıçtı, ölünceye kadar devam edecek savaş
ve kavganın yaşam bulmuş hâli
duvarın sarmaşıklı kısmı
sarmaşık kullandı yaprakları
daha yükseğe çıkmak için
sarmaşık yapraklara basa basa tırmandı güneşe
duvar izledi sarmaşığı
âşık zannetti kendini
sarmaşık deldi içini
duvar mâşuğu sarılıyor zannetti
olanlar oldu
sarmaşık kullandı duvarı
ve kandırılmış yaprakları
yapraklar geç anladı olanları
iş işten geçmiş sarmaşık kazanmıştı
yapraklar ayrı ayrı süzülüyordu
atılmışçasına duvardan
pişmandılar yaptıklarından
kayboluyordu anılar gibi onlar da
çürümüş cesetler düşüyordu
yaslı, yaşlanmış toprağa
sarmaşık mes'uldu olanlardan

EMİRZÂDE

Üç ayrılmaz yol arkadaşı

Bir hafta... Yedi gün...
Pazartesi salı çarşamba perşembe...
Tüm günler bir zindan sen yokken
Tüm günler birer kelepçe
Tüm günler soğuk ve karanlık bir mahzen
Ve ben varım bu soğuk mahzende
Ben ve akşamdan kalma bayatlamış yalnızlığım
Geceler geceleri kovalıyor bu zindanda
Gündüzlerden ses seda yok
Bir tek ben ve karanlık mahzen...
Senin kabusunla uyanıp,
Senin hayalinle dalıyorum uykuma
Ama sen yoksun,
Ne sen, ne kokun, ne de senden bir parça..
Güller senden bir parçadır mesela, laleler
Belki de güzel olan her şey de öyledir
Ama onlardan da iz yok
Yalnız soğuk, karanlık mahzen, ben ve yokluğun.

MAVİ

Meymenetsiz yüzlerinde dikenleşmiş sakalları,
Kaçanağı gözlerimdeki bir damla kızılta.
Zihnimin puslu köşelerinde rutubete kapılmış anılar,
ruhuma
İdam sehпасındaki bir celladı hatırlatır.
Gecenin zifirinde birkaç kelime ağırlaşır,
Dilim derman bulamaz telaffuz etmeye acizane.
Şafağın aydınlığına varamam, anıların buğusu
Gözümü gönlümü gecenin efkârına boğar.
Ağzımda açlığın kokusuyla sevgi dilenirim,
Kapı kapı gezerim, yine midemin gurultusu eşlik eder.

HARFENDAZ

Kendimle Münademe

Oturduk Nedim, ben, bir de arkadaş
Adı değil ama kendisi pek bir mutsuz
Seymiyor münademeleri
Napsın ayrılamaz gariban
O bir ben bir Nedim bir
Her neyse, az sevindirelim mutsuzu
Eee Baki n'oldu bizim Őeyhulislamlık?
Kanuni de gitti kime yazalım Őiirleri
Ama biz de fazla abarttık
Adamın arkasından mersiye yazdık
Az da Nedim'le konuşalım
-Konuşma Şu zındıkla, sinirlerimi bozacak
Nedim sarhoşlukla götürürse Őarabı ağzına Baki'nin
Bir tekme bir tokat
Ayıltamadı bizim zındığı
Konuş Nedim, kimdi bizim bacayı yakan?
Ah, doğru Dilber'di adı
O dudakları, nerde görse tanır Nedim
Kara kaşlarına on ciltlik divanı var
Nedim bu Dilber de pek oynakmış
Sarhoşlar adına sokakları yakmış
-Ben bakmam adına sanına
Bir dilber gönlümü yaksın
Nedim uçtu dilberli rüyalara
-Kızma Baki, bilirsin ben de arada bir tek atarım

NEDİM

Sözün bittiği noktadayız artık işlemez kalem
Yanlışları yazanı yalanlar bütün alem
Sönmüş ışıklar alemde, yalnız(,)insanın içinde elem
Dosttan ayrılan insan konuşamaz
İnsandan ayrı yazamaz kalem
Kalemin olayım tut beni ey dost
Yaz kurban olayım içimdeki dertleri
Derdim çok derdimiz çok fazla biz ikimiz değiliz
Milyonlarca kardeşimiz var başları olmayan
Kaçıyorlar acımasız düşmandan yayan
Benim dostlarım içlerinde selamı yayan
Kardeşlerini de canı pahasına koruyan
Zalime de zulme de meydan okuyan
Dava için gerekirse her şeyi yapan kimselerdir
Benim dostlarım var dostlar!
Bizim dostlarımız var
Öyleki mazlum kardeşlerinin umudu olacak
Kardeşleri için gözleri yaşla dolacak
İnanıldığı yolda durmadan aşkla koşacak
Bir küheylan gibi düşmanın safını bozacak
Küfre inat hakkın yanında olacak
Dostlarımız var.
Korkmayın Allah var ve O bize yar

ASLANBEG

